

Pergető

Mint az idő a perceket,
a lég a hang zaját,
úgy pergetem át ujjamon
mindannyiánk baját.

A lábunk lép, de nem halad,
szemünk néz, mégse lát,
üres pohárból issza szánk
jövendők italát.

Mi így tréfáljuk egymást, amíg
meg nem nővünk nagyon,
szétosztott kis földünk kereng
a játékasztalon;

fejünk a semmiségbe lóg,
talpunk az égbe fel,
s a kis föld óriás zajú
városokat lök el.

Az idő perget perceket,
a lég a hang zaját;
játszom, — így osztom ujjamon
mindannyiánk baját.

SZABÓ ZSIGMOND

Vers a Dunánál

Ülök a bordás víz fölött,
Előrehajlok, bámulom
a zöld tükör csúfoló képén
milyen őszintén változom.

A házak közt a víz suhan,
fodrot vet, hullámszik, csacsog,
nagy terhes hajókat cipel,
és lukasztják horgászbótok;

A lét nyüzsg, mint azelőtt
sok száz, millió éve már.
A hegyek felől szél szalad,
és hullámot hullámra zár,

az ingó víz most átrohan,
csattogva fut a köveken,
forr és szikrákat vet kaján
játékkal; a történelem

paskolja így az értelem
s az akarat nagy köveit,
lapitva moszat ösztönünk,
tördelve létünk szögeit.

Ülök a csengő víz fölött,
csodákba ejt a csobbanás,
szelid derűt iop rám a mindent
mosolyba szűrő hallgatás,

a város szanaszét dohog.
Kenyérért harcol, ölni fog.
Ömlik a hullámszó idő,
lukasztják nagy horgászbótok!

SZABÓ ZSIGMOND